

3.kursa audzēkņu radošie darbi
IEDVESMAS STUNDA MAIJA PARKĀ

2022.gada 1.jūnijā

Vieta, kur satikties

autore: **Irbe Karlsonē**

Vieta, kur satikties. Ar tevi, sevi un to sirmo kundzi uz soliņa. Es biju te vakar – tā nesteidzīgi un nedaudz mūžīgi. Es biju te todien, kad ļoti sāpēja un nebija citur kur iet. Bija nedaudz piesalis, un soliņš likās par zemu, bet tobrīd arī tas bija pilnīgi gana. Es nācu te sērot par gulbju pāri, kas skumīgi izdzied savu ikdienas dziesmu man nesaprotamā valodā, un vienu brīdi pat šķita, ka esmu daļa no tiem.

Tik daudzi skati mijas un atkal pēc brīža slīd tālāk. Kas ir šī savādā vieta pilsētas centrā? Domas un nejauši izteikti vārdi klejo, krāsaini stāsti uz brīdi piestāj, bet nepaliek ilgāk par mirkli.

Es biju te vakar un zinu, ka atnākšu atkal rīt. Tad redzēs, cik sauļu pa vidu paspēs norietēt un cik mārpuķīšu no jauna galviņas cels. Es atkal šeit atgriezīšos, lai satiktu tevi, sevi un to sirmo kundzi uz soliņa.

Maija parka dīķim

autors: **Kristis Kristofers Parms**

Skaļais safīr, tu maza lauska laimes!

Tev un man būt blakus, vienmēr blakus būt -

tas viss, ko varu lūgt.

Lai snauž (pie joda!) viss, kas manu sirdi grauž

un tavā neizdibināmajā dzelmē snauž.

Aļģes, saules mirkļi un klusi, mierīgi gulbji

pār tavām vizuļojošām safīra šķautnēm dej.

Maza laimes un miera saliņa starp mums parādās

kā neparasta vīzija, kā mirāža.

Man nevajag daudz – vien redzēt tavu seju.

Tavu žilbinošo, skaļo safīra seju.

Tikai seju vien.

Lai kļūtu par vietējo

autore: **Evelīna Šīmāne**

Apsēžos parkā uz soliņa, lai kļūtu par vietējo.

Mans puskilometrs ādas jau paspējis aprast ar gaisu, bet acis vēl šaudās, meklējot domu upuri.

Saules stari vēlā rīta stundā šķiet banāli: ir taču pirmais jūnijs!

Bet raudājusi līdzī debesu asarām es nebūtu, jo pelēkais nav svešs.

Domājot par vējā aprautajām rokām, kas tā vien sauc pēc palīdzības, apjaušu, ka dīķī ir strūklakas. Trīs strūklakas. Tās man šķiet tuvas.

Ūdens šļakatas lido saules pielietajos akmeņos. Akmeņi ir pirāti, kas slēpjas no pazušanas. Bet viņi nesaprot, ka slēpjoties pazūd.

Atskārstu, ka kļūšana par parka vietējo arī ir slēpšanās un strauji pielecu kājās, lai kļūtu par izcilni. Stāvēt nedrīkst, jo tad būšu jocīga un tā es negribu. Šodien noteikti ne.

Ūdens lāses ir tikai pilieni visā lielajā lielumā. Es arī esmu tikai lāse. Man šodien negribas slēpties. Vismaz es sev to neļauju, jo tad ātri pazudīšu.

Pazust ir daudz – atrasties grūti un pārāk daudz tad var zaudēt.

autors: **Henrijs Kozlovskis**

Parks. Divi gulbji, melni un cēli.

Skulptūras, kas klusībā novēro un klausās.

Ko parks jaunu stāstīs? Ko pastāstīs cilvēki?

Divi gulbji, melni un cēli, slīd parka ūdeņos.

Grāfs un Katrīna. Tā sauc melnos gulbjus.

Vārdi tikpat cēli kā gulbji ūdeņos.

Arī gulbji vēro parku, it kā citiem neredzot,

Bet zina, ko domā cilvēki, par ko klusē skulptūras.

Autore: **Evelīna Vīksne**

Jau kādu laiku parks te atrodas. Daudz darba un mīlestības ieguldīts, tas jūtams ik uz soļa. Pavasarī plaukst puķes, atlido gulbji, nesot līdz mīlestību. Ejot garām dīķim, sajūtu atspirdzinājumu no strūklakas pilieniem, kas liek atgriezties realitātē.

Domas lido gulbja spārniem un liek cerēt uz vasaru. Drīz būs atpūta un miers, tikai vēl nedaudz jāpaciešas un jāļaujas šim mirklim.

Rudenī, kad lapas top zeltītas un, salnas skartas, čaukst, pastaigājos un baudu klusumu saulrietā.

Pienāks ziema, kas aizmidzinās dabu, tad vērošu savu atspulgu izgaismotajā dīķa ledū.

Galvenais – neapmaldīties savās domās...

Liepas

autors: **Edvards Kaļva**

(Šis darbs ir motivējošs novēlējums autoram sakarā ar mācību gada beigšanos un tālākajiem mērķiem, iespaidojoties no E.Veidenbauma dzejas un dzejnieka vectēva stādītajām liepām Maija parkā, Cēsīs.)

Jau ziediem rotāts zāliens,

Jau strūklaku šalkām pilns gaiss.

Gaišs zaļums blīvu lapu rindā siets –

Beidzies nu maijmēness debešķīgais...

Un saule tik mīļi, tik spoži

Pie skaidrā ziluma mirdz.

Un lapotas liepas tik koši

Met ēnu uz zvaigznēm,

Kas zāles stiebro viz.

No putekļiem ārā, no dūmiem,

No neizdarīto darbu slogiem

Es izpīšos ārā kā zieds!

Vai tas bija Veidenbaums vecais,
Vai kāda labdara atstāts dāvanu maiss?
Katrā ziņā liepas šogad stāv kā viens.

Tās stingri stāv un izlēmīgi...
Es lemju sevi stādīt.
Es izdīgšu kā zieds.

Melnais gulbis

autors: **Jānis Miliševskis**

Melnais gulbi, topi balts!
Lepnība un švītība
Tevi melnu dara.
Alkanums un rijība
Necējiem vien rada.
Melnais gulbi, paskaties,
Cik ir melsts bez gala!
Nebrīnies, ka esi melns,
Melns kā elles ogle,
Melns kā tumša ziemas nakts –
Skumīga bez sniega.
Melnais gulbi, topi balts,
Nekavējies velti!
Sirds lai atveras un acis,
Pārtopot par baltu.

Pienenīte

autore: **Megija Līva Ozola**

Pienenīšu pļava gaiši dzelteni zied.
Vēl ir laiks tām ziedēt,
Jo ziedi pūkās vērsies drīz, aizlidos,
Lai atkal sāktu ziedēt
Pļavā gaiši dzeltenā, bet citu pavasari.

Pienenīšu pļava saules pielietā,
Prieks un draugu smieklī
Mijas sarunās.
Pienenīte – dzeltenā karaliene,
Pļavā saules pielietajā.

Vēl pavisam nedaudz
Saule, prieks un līksme,
Lai ar pieneņpūku vēsmu
Kāda bērna sirsniņa
Atkal sasildīta.

Maija parks

autore: **Vanesa Legzdiņa-Puķēna**

Saulē tik tīkami: soliņi silti, taciņa sausa – putekļos. Salapojūši koki, aizsegdami tiešos saules starus, rada vēsīgu un klusu ēnu.

Trešdienas rīts, taču ļaužu parkā uz vienas rokas pirkstiem saskaitīt nevar. Nesteidzīga rosība. Pretī nāk domīgi kungi un kundzes gados, jaunieši (virs divdesmit) ietur lielas brokastis, dzīvelīgi skraida dažī bērni, un strādnieki zaļos darba apģērbos iegrimuši tikpat zaļās parka dobēs.

Maija parka dīķis guļ mierīgs savos lēzenajos krastos. Skatoties tajā, var pazust skaistās domās gan par tā zaļganbrūno nokrāsu, gan tīkamo atmosfēru un, protams, par savu dzīvi. Parkā iespējams sajūst tuvību dabai. Viss - tik zaļš un krāšņs. Puķes zied, putni dzied, un sirds līksmo, atrodoties tur – Maija parkā.

autore: **Estere Hmeļinska**

Tur puķes zied kā it nekur,
Tur smaržo tā kā it nekur,
Tur putni dzied kā it nekur –
Tur – Maija parkā.

Tur, Maija parkā,
Smaržu būrumš mani ieskauj
Un garās pastaigas un sarunas par dzīvi
Kas turpinās, kad saule iet pie miera.

Nav vietas tās nekur vairs citur,
Kur dvēsele spēj valdīt prātu,
Kur cilvēks priecājas bez sāta,
Tur – Maija parkā.

Gulbis – tā dzīve

autors: **Sandis Krūmiņš**

Skaistas spalvas – baltas un melnas –
tās mani virza un gremdē.
Tās spēj apstādināt laiku un arī to gremdēt.
Vai tās mērkas asinīs, vai skalotas tīrūdenī?
Lido tik brīvi, tomēr krīt tik strauji
tā kā akmenī cirsts, kā no sirds kalts.
Spēja pacelties un sasniegt debess malu,
Drosme celties augstāk un neskatīties atpakaļ.
Brīvība... un skatiens kā no svešuma.
Paliec, Gulbi, paliec...

autore: **Amanda Dārta Kakse**

Maija parks,
Tik ziedošs un krāšņs.
Te gulbju ģimene dīķītī mājō
Un garāmgājējiem priekā acis staro.

Šeit plaukstošie ziedi saulē smaržo
Un piepilda parku ar vasaras auru.
Es staigāju apkārt un jūtos dzīva,
Es baudu ik mirkli, jo esmu brīva.

Uz brīdi aizveru acis...
Vai sapņoju liegi?
Es ļaujōs vasaras dailei
Un saplūstu ar to līdz pašai smailei.

Kad atveru acis,
Es esmu šeit,
Caur matiem plūst vējiņš,
Es esmu šeit... vasarā.

Melnajā naktī

autors: **Toms Sakss**

Nakts vidū, parka vidū, gaišā mēnesī, pilnās debesīs –
Katra doma par dzīvi, skatoties tumšajā ūdenī.

Melns gulbis peld, saplūstot
Melnajās debesīs, kur satiekas dzīves stāsti!

Kā sirds deg, tā gulbja knābis spīd,
Verot ceļu mūžīgajā mīlestībā. Bezmirstībā.

Visus saprot, visus – tevi, mani – visus patur
Tumšā nakts tur visus savā valstībā.

Viss kluss un rāms, bet tālumā dzird
Melnā gulbja kliegzienu – tik tālu, tālu.

Saprotam, izprotam, dzirdam šīs būtnes.
Vieni esam un tomēr nē! Melnais putns vienmēr ir blakus.

Melnie gulbji

autors: **Fēlikss Siliņš**

Melni gulbji? Bet gulbji taču ir balti! Vai, kādi melni gulbji atlidojuši! Iespējams, atlidojuši, bet aizlidot tie vairs nevar, spārni tiem apgriezti, sēta apkārt aplikta. Kā ir būt melnajam gulbim Maija parkā? Maija parks ir visa viņu pasaule – grāfs Zīvers un pilsētas patronese Katrīna ik gadu saimnieko Maija parka dīķītī. Vienmēr iesprostoti, bet, neko no pasaules neredzot, tie tomēr var redzēt tik daudz! Ik gadus tie sastop cilvēkus no visas plašās pasaules un iepriecina tos. Esot vienuviet, var redzēt tik daudz. Katru dienu ir citādas debesis, citādi apstākļi, apkārtnē, daba mainās ik dienu, garām pāiet citi, citādi cilvēki. Ir svarīgi lūkoties uz mazajām lietām un iedziļināties, lai pamanītu skaisto.

Šodien es dziļāk palūkojos uz Maija parka gulbjiem un izjutu emocijas: no skumjām līdz priekam. Ceru, ka, esot vienuviet, gulbji ir priecīgi.

Vasara

autore: **Meldra Mūsiņa**

Dažādi ziedi saziēdējuši laukā,
Un debesis ārā tik zilas.
Zeltainās purenes spīguļo pļavā,
Un dvēsele mana līksmo.

Dīķī mirguļo ūdens, un acis žilbst.
Visapkārt skan bērnu balsis,
Vai vasara būtu jau klāt?

Dažādi ziedi saziēdējuši laukā,
Un debesis ārā tik zilas.
Zied sarkanas tulpes klajā,
Un aizsvilstas sirds, veroties tajās.

Saules apspīdētas sejas-
Priecīgas un siltas.
Vasara ir klāt.

Mana karaļvalsts

autore: **Sanija Eglīte**

Garie mati, vēja noglāstīti,
Vaigi, saules staru apsildīti;
Klausos parka melnholijā,
Kas ievēl apburošā pasakā.
Stāvot pakalnītes galā,
Vēroju es gulbju deju.
Pacilātā solī arī
Virpuļoju līdzī dejā.

Priekšā ainava ar staltu pili-
Cēlu, iespaidīgu, senu.
Nes tā Cēsu vārda rotu,
Mani ieceļ princeses godā.
"Šī ir mana karaļzeme!"
Priekā, laimē gaviļēju,
Griežot piruetes slaidas
Parka estrādē bez bailēm.

Akmens krauja

autors: **Edwards Arums**

Es skatos: akmens krauja man priekšā stāv.

Tā stāv jau gadiem ilgi un sevī uzņem itin visu.

Es skatos: akmens krauja man priekšā stāv.

Tai viss vienalga un man arī.

Es eju klāt, bet tā stāv, kur stāvējusi, akmens krauja.

Viņai vienalga, kas esmu, viņa ļauj uzkāpt un lūkoties pāri jūrai.

Akmens krauja sakustas,

Un es krītu.

Es sasitos.

Es sasitos un raudu.

Es skatos: akmens krauja man priekšā stāv.

Tai viss vienalga.

Es biju pēdējais, kas redz pāri jūrai.

Es to izpostīju – akmens krauju.

Vienalga!

Es skatos: akmens kraujas akmeņi guļ manā priekšā, tie raud.

Tie raud, jo es to izpostīju.

Es pagriežos un aizeju.

Akmens krauja!

autore: **Emīlija Loze**

Slīd gulbji vasaras naktī,

Tie slīd viegli un bezrūpīgi,

tos nesatrauc it nekas.

No gulbjiem es mieru mācos.

Mācos būt brīva un ļauties,

lai straume pati mani nes.

Katram gulbim ir savs stāsts.

Kāds stāsts, ko nevar salīdzināt.

Arī mēs rakstām paši savā dzīves grāmatā.

Vēlos aizmirsties,

pakļauties,

nedaudz sevī ierauties.